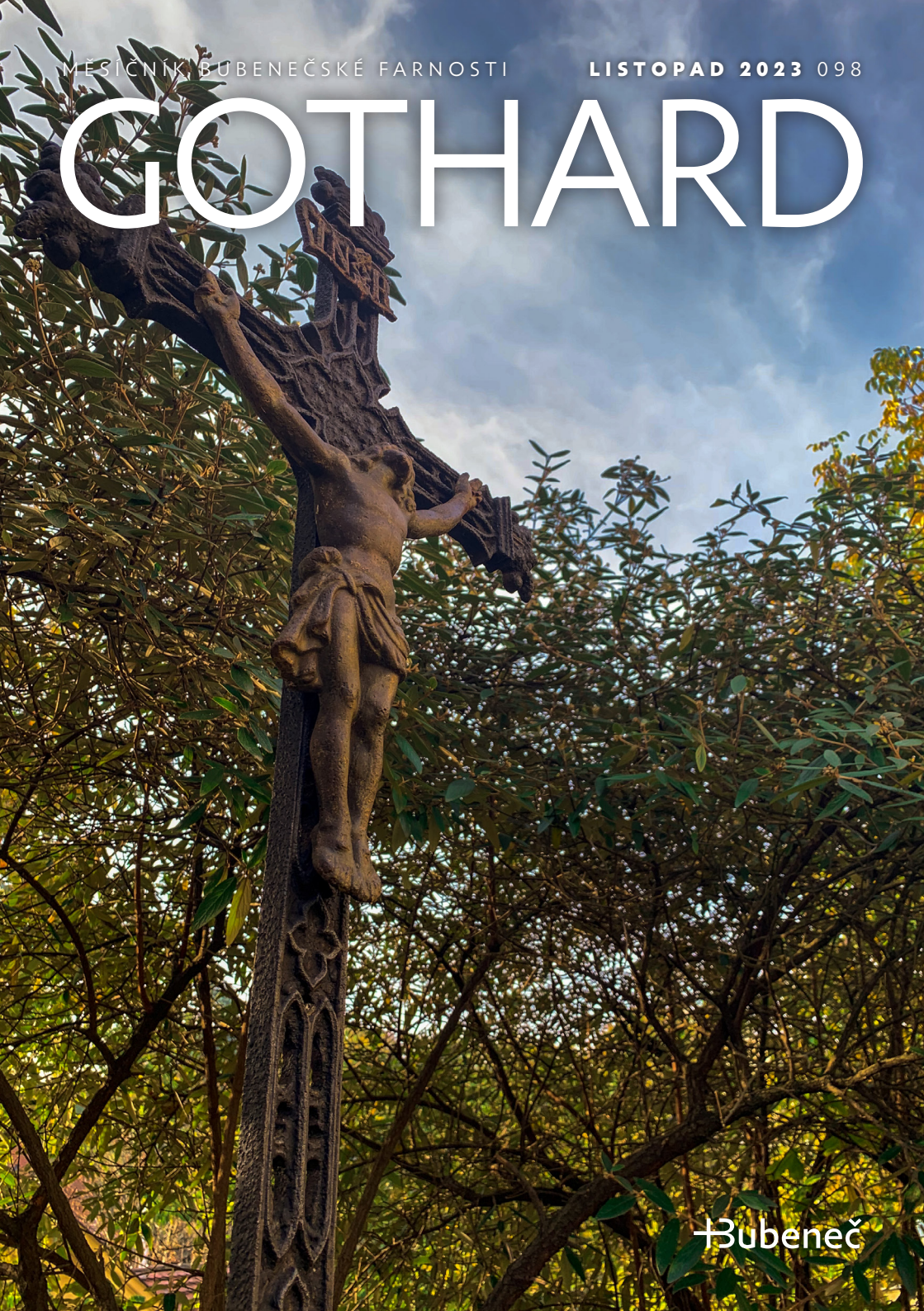

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

LISTOPAD 2023 098

GOTHARD

+Bubeneč

Jako každý rok, i letos se hned na začátku listopadu budeme zamýšlet jak nad smrtí, tak nad životem po ní. Dva první listopadové dny patří k významným chvílím liturgického prožívání pro věřící katolíky: zatímco ten první, pojmenovaný jako den Všech svatých, ukazuje za horizont pozemského života, ten následující naopak na jeho konec. Tyto dva pohledy spolu silně souvisí nejen chronologicky a významově, ale i spirituálně: právě na tom, v jakém stavu duše člověk opouští tento svět, záleží stav, v němž se pak bude nacházet věčně, tedy bez konce.

Duševní stav není identický se stavem psychickým, protože ten může být silně poznamenán různými událostmi a zraněními. Duševní stav je stav, v jakém se nachází lidská (nesmrtelná) duše: buď je podobna stavu, v němž existuje věčný Bůh, anebo naopak se od něho liší natolik, že není možné, aby byl tento stav kompatibilní s Jeho blízkostí. O tom, co může, nebo spíše co má dělat člověk, který věří, že smrtí nekončí úplně veškerá forma lidského života, rozhoduje Bůh: zjevuje nám to v Bibli a zároveň nám dává naprostou svobodu, jak se s tímto jeho slovem seznamujeme a přijímáme ho.

Když pak (někdy přirozeně a očekávaně, jindy náhle a překvapivě) nastane poslední pozemská hodina a z lidského jedince zbude pouze mrtvé lidské tělo, je na pozůstalých – a to nemusí být pouze nejbližší příbuzní, ale i kamarádi anebo farnici z jednoho společenství – aby s tímto tělem naložili tak, jak jim to diktuje nejen osobní názor, ale i víra, v níž jsou či byli pokřtěni. Ta katolická je v této věci shrnuta jak do posledních slov apoštolského vyznání víry, které recitujeme společně každou neděli, tak v mnoha dalších vatikánských dokumentech, které vysvětlují nebo i nařizují, co bychom měli, a naopak co bychom neměli s lidským tělem po smrti dělat.

Závěr Kréda obsahuje mj. i víru ve vzkříšení těla. Katolík tedy věří nejen v nějaké nebeské království duší, ale i ve společenství oslavených těl, zatímco ti, kteří nebudou prožívat tuto nebeskou slávu (kterou si neumíme představit a asi si ji tedy ani raději nepředstavujeme), budou naopak prožívat silná muka, tradičně nazývaná peklo. Z tohoto přesvědčení křesťané od počátku ukládali

své zemřelé do hrobů a hrodek, nejdříve kamenných, posléze přímo do země. Na rozdíl od východních filozofií, z nichž mnohé dospěly k závěru, že se lidský život do věčnosti buď jaksi rozptýlí, anebo s ní splyne, tudíž se tělo stává zbytečným, křesťané nikdy neinklinovali ke spalování mrtvol. Naopak, křesťanská pohřebiště byla posvátnými místy, kam se lidé chodili modlit nejen za zemřelé, ale i za sebe a za svou věčnou budoucnost. V různých dobách se však do křesťanského myšlení dostávaly i jiné pohledy na smrt a na mrtvé tělo. A proto církve někdy umně, někdy méně umně formulovala výše popsanou věrouku v různých dokumentech a nařizeních. Když se jako jedna z forem demonstrace proti katolické církvi a jejím dogmatům začala prosazovat kremace, církve jasně řekla ne. Nikoli proto, že by si Bůh nedokázal poradit se spálenou či rozptýlenou hmotou, ale proto, aby člověk neupadl do bludu a vědomě se nezařazoval mezi proticírkevní smýšlející lidi.

Posléze se kremace rozšířila i z jiných, nejčastěji praktických důvodů: z pohřbů se leckde stal byznys, hřbitovů bylo málo anebo na nich bylo málo místa, nebo zařídít pohřeb a následně udržovat hrob se ukázalo nejen jako nákladná, ale často i nerealizovatelná záležitost. Mimochodem i proto, že s moderní dobou přestávalo fungovat komunitní vnímání a klesla ochota nejen obecních zastupitelů, ale i věřících v církevních komunitách, postarat se na své náklady o své zemřelé členy.

V roce 2016 zveřejnila Kongregace pro nauku víry důležitý dokument *Ad resurgendum cum Christo*, v němž vysvětluje, proč má katolík upřednostnit pohřbívání do země, kdy je přípustné zvolit kremaci a proč není následně dovolené tento popel rozptýlit anebo uchovávat ve svých domácnostech.

Letos nás čeká tzv. Dušičková bohoslužba na kostelní zahradě – tato bývala kdysi až do roku 1801 bubenečským hřbitovem. Dnes si už málokdo uvědomí, že když pobíháme pod ořechem nebo zde během farních dnů opékáme buřty, jsou pod námi tisíce zemřelých těl. Pojďme se tedy letos modlit i za ně. Společně...

P. Milert

Milí farníci,
po exerciciích v poličanském klášteře, kterými nás provázel skvělý Petr Beneš z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, jsme poklidně vpluli do obvyklého seminárního života, ke kterému se později připojil i ten univerzitní.

Během jednoho z prvních víkendů jsme absolvovali první část kurzu hodegetiky – duchovního doprovázení. To je tradičně pro svou formu odlišováno od duchovního vedení, nicméně obě tyto metody jsou skvělým nástrojem pro reflexi a další růst osobního duchovního života. Věříme, že v obou, dáme-li se k dispozici, k nám může různými způsoby skrze druhého člověka promlouvat Duch svatý. Nemusí to být jistě jen jeho slova, jsou to i zkušenosti druhého spojené s jeho racionalitou.

Jsem přesvědčen, že k základní vzájemné podpoře není vůbec potřeba někdo trénovaný – nějaký profesionál. Podobnou službu si mohou prokazovat všichni lidé a svým způsobem každý rozhovor o duchovních skutečnostech je minimálně jejím náznakem.

Z vlastní zkušenosti můžu duchovní vedení nebo doprovázení jen doporučit. V nějaké formě využívám oboje na pravidelné a dlouhodobé bázi. A právě skrze tyto prostředky jsem v poslední době získal nejvíce podnětů a nových pohledů ve věcech víry.

Jalovec

V rámci dlouhodobého projektu *Modlitby za bezpečný svět* jsme se v září modlili za jihoamerický Ekvádor. Z této daleké země nás dopisem pozdravil jeden z biskupů, skrze něhož jsme pak pomáhali konkrétním nuzným, jimž jsme poslali 450 euro. Přinášíme český překlad tohoto dopisu:

Milí bratři a sestry, obyvatelé a farníci krásné Prahy. Je mi potěšením pozdravit vás na začátku září. Vaše iniciativa studovat, poznávat a modlit se za celé národy a země je pro mě úžasnou inspirací. V dnešní době, kdy se ubozí lidé tak snadno přestávají brát jako plnohodnotní lidé a zprávy ze světa se mění v propagandu v takové míře, jakou bychom si kdysi nedokázali ani představit, je to pravé katolické gesto: poznávat jiné národy a prohlubovat některé aspekty, které by nás možná nikdy nenapadlo poznat.

Pokud se v tuto chvíli vaše společenství modlí za ekvádorský národ, který se teprve před 33 lety stal i „mým“ národem, protože jsem se narodil ve Švýcarsku a prvních 24 let tam i žil, jsem vám za to obzvláště vděčný. Vražda prezidentského kandidáta Fernanda Villavicencia otřásla celým státem a velmi dramaticky rozvířila mezi obyvatelstvem spory a vzájemnou rivalitu. V době, kdy budete číst tyto řádky, už budeme vědět, který z prezidentských kandidátů postoupil do druhého kola, a v říjnu se uskuteční druhé kolo prezidentských voleb.

Vaše modlitba bude nesmírně cenným příspěvkem k našemu míru a jednotě národa. Možná že nejznámějším z vaší krásné země je Pražské Jezulátko a já vás všechny svěřuji do péče tohoto božského Dítěte, aby svou dobrotou nepřestalo inspirovat všechny národy světa a uchránilo nás před chaosem, válkou a zkázou.

Dne 4. září budu i já sloužit eucharistii za vás, přijměte proto naše vzájemné velké objetí. Kéž vám Bůh oplatí i vaši ochotu podpořit někoho z nuzných v mé diecézi. Bůh vám žehnej!

Děkuji vám, otče Miloši!
Váš

+ *Bertram Wick, biskup Santo Domingo de los Tsáchilas*

Queridos hermanos, habitantes y feligreses de la bella Praga. Es una alegría poder saludarles al inicio del mes de septiembre. Su iniciativa de estudiar, conocer y orar por pueblos y naciones enteras me parece una inspiración estupenda.

En estos tiempos, donde los pobres humanos se vuelven tan fácilmente inhumanos y las noticias del mundo se transforman en propaganda en una medida que no hubiéramos imaginado, es un gesto verdaderamente católico, conocer a otras naciones y profundizar algunos aspectos que talvez nunca nos ocurriría conocer.

Si en estos momentos su comunidad ora por este pueblo ecuatoriano que recién hace 33 años se hizo también "mi" pueblo ya que nació en Suiza y viví los primeros 24 años allí, les agradezco particularmente. EL asesinato del candidato Fernando Villavicencia ha conmovido el pueblo entero y azuzado polémicas y rivalidades de manera muy dramática. Cuando ustedes leen estas líneas ya sabremos quien de los presidenciables irá a segundas vueltas y en octubre habrá el balotaje.

Su oración será un aporte inmensamente valioso para nuestra paz y unidad del pueblo.

Puede ser que el "Niño de Praga" sea lo más conocido de su hermoso país y les encomiendo a todos ustedes al cuidado de este Divino Niño, para que con su bondad no deje de inspirar a todos los pueblos y nos preserve de caos, guerra y destrucción.

Reciban un inmenso abrazo y el fruto de mi santa Eucaristía el 4 de septiembre.

Con respecto de una ayuda para una persona necesitada les enviaré pronto mi propuesta. Dios les pague. Dios les bendiga!

Gracias, Padre Milos!

Con mi bendición les saludo a todos de corazón.

Su

+ *Bertram Wick, obispo de Santo Domingo de los Tsáchilas*

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Estonsko

6. listopadu 2023 – 3. prosince 2023

Když v únoru 2022 vstoupila ruská vojska na území Ukrajiny, jedněmi z nejhlasitějších kritiků této agresivní anexy a jasného porušení mezinárodní suverenity byly tzv. pobaltské státy, tedy Litva, Lotyšsko a Estonsko. Až do roku 1990 byly totiž součástí stejného státu jako Ukrajina, i ony se po bolševické revoluci v Rusku staly obětí postupné okupace, bolševizace a rusifikace z Moskvy. Na rozdíl od Ukrajiny však po získání nezávislosti tyto tři státy vstoupily do NATO a Evropské unie už roku 2004 a od té doby se jejich ekonomická i politická situace výrazně posunula směrem od Ruska na evropský Západ. Z pobaltských republik je nejmenší právě Estonsko. I přesto se dokázalo už za necelých 20 let od odchodu ze sovětského vlivu zařadit mezi nejvyspělejší a nejpokrokovější země Evropy. Skutečnost, že jakékoli volby zde probíhají již léta pouze elektronicky nebo že v přepočtu na jednoho obyvatele mají Estonci nejvíce osobních počítačů a mobilů na světě anebo že aktuálně jako jedna z prvních přestává tato země postupně používat papírové peníze, je i na vyspělou českou společnost stále překvapivá.

Průměrná nadmořská výška celého státu nepřevyší 50 metrů, nicméně 60 % rozlohy tvoří lesy, k nimž patří severští losi, a mimo ně zase obrovské množství bílých čápů, kteří obsadí cokoliv, co jim jen trochu umožní postavit si bezpečné hnízdo. Kromě lesů a polí se z mořského pevninského pobřeží můžete vydat na některý z 1500 ostrůvků, pokud ovšem nečekáte, že na nich budete nakupovat anebo odpočívat na pláži. A komu vyhovuje spíše městská civilizace, hlavní město Tallinn je nejen půvabným severským městem, ale i památkou UNESCO: středověké hanzovní domy z doby německých rytířů stejně jako dochované městské hrady jsou nejen kulisou k fotografování, ale i skutečným místem obdivu, jak se lze o historické památky starat. Nedaleko hlavního města je přírodní park s bludnými kameny a vesničkou Käsmu, kam dlouhá sovětská léta nemohl vstoupit žád-

ný zahraniční návštěvník. Jednoduše proto, že se sem jezdili rekreovat a podívat nad přírodními krásami pouze vyvolení soudruzi. Je s podivem, že zde nevznikly žádné stavby, které by narušily celkový dojem z estonské krásy.

Až do nedávna se v Estonsku mluvilo převážně rusky, na východu země jste dokonce mohli narazit na města a vesnice, kde Rusové tvořili více než 90 % obyvatelstva. Zmíněná ruská agrese na Ukrajině však nechtěně způsobila, že se obyvatelstvo více hlásí k estonské národnosti a z estonštiny se rázem stal i jazyk nejrozšířenější. Patří přitom mezi nejsložitější a nejméně čitelné evropské jazyky a na rozdíl od tradované pověsti se jim mluvčí nedomluví ani s Maďary, ani s Finy, jakkoli právě s nimi tvoří nejbližší jazykovou skupinu. Nerozeznává rody podstatných jmen, zato každé z nich se skloňuje ve 14 pádech.

A co se týče náboženství? Nejvíce obyvatel se považuje za nevěřící v Boha, kolem 15 % obyvatel je pravoslavných a kolem 15 % luteránů. Na březích rozsáhlého Čudského jezera narazíte na komunity křesťanských starověrců, kteří zde žijí uzavřeným způsobem života, jak si ho zachovali někdy z 18. a počátku 19. století.

Večer věnovaný Estonsku – 6. listopadu 2023:

17:30 mše svatá s úmyslem za Estonsko 18:15 prezentace základních informací (Michal Dratva), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek)

Všechny prožitky a dojmy ze společné farní dovolené v německém Ellwangu se nám nevešly ani do jednoho, ani do dvou čísel. Zde přinášíme ještě některé z nich:

Díky této společné dovolené jsem si chvílemi připadala, jako bych se vrátila do dětských let a zažívala pocity dávno zapomenuté. Být někým vedena, dodržovat určitý řád, ale zároveň se cítit zcela bezstarostně, uvolněně. Současně jsem po celou dobu vnímala něco vyššího, co ostatní spojuje a přesahuje. I když jsem si často připadala jen jako pozorovatel, měla jsem dojem sounáležitosti s ostatními. Kromě duchovního programu jsme celý týden poznávali méně turistická místa, a tak si mohli vychutnat jejich atmosféru. Každý den byl plný vjemů a zážitků, ze kterých se snažím i teď čerpat energii. Děkuji P. Milošovi za organizaci zájezdu a svému manželovi, který mě ke Gothardovi přivedl, díky němu jsem poznala mnoho milých lidí.

Daniela

Tak pro mě byl úžasný zážitek společná cesta auty. Myslela jsem, že je nemožné udržet pět aut pohromadě. Ale i když jsme se na cestě poztráceli, na určených zastávkách jsme se většinou během několika minut všichni zase potkali. Vidím v tom úžasnou symboliku. Takže děkuji všem řidičům a zvláště „naším“ manželům Slivanským, jak se dokázali po každé dohodnout a že nás vždy všude výborně dovezli.

Jelena

Na farní dovolené mě oslovila postava místního již zemřelého pana faráře Siegera Ködera a jeho umělecká tvorba spjatá s regionem, ve kterém žil. Dokázal svým uměním probudit opomenutá místa k novému životu a současně se na svou dobu nebál ostatní přesvědčit, že změna nemusí nutně negovat starý řád a stávající prostředí, ale v případě jeho tvorby změna prokypřila stará místa k novému nadechnutí a dalšímu životu...

Jakub

Stále i po několika dnech v nás zůstává krásná, radostná a pohodová atmosféra ze společné prožitého času. Ať to bylo během společného jídla, při společných výletech (navštívili jsme krásná místa) nebo při společných večerech při dobrém vínečku a s vyprávěním zvláště některých spolufarníků. Hodně jsme se nasmáli a bylo nám spolu dobře.

Ač jsme se zpočátku všichni osobně neznali, tak jsme se na konci loučili jako přátelé. Velké díky P. Miloši za skvělou přípravu a osobní nasazení během celé dovolené.

Dáša a Vojta

Pobyt v krásném prostředí poutního místa Schönenberg byl jedinečný. Vynořují se mi střípky mnoha vzpomínek: krásné výhledy do kraje, procházky okolními lesy, milé městečko Ellwangen, výborné zmrzlinové poháry, společné mše na různých místech, úžasné hrázděné domy, originální putování za uměleckým dílem kněze Siegera Ködera, výborné jídlo v poutním domě, pěkné slunečné počasí, zážitek noční bouřky nad Schönenbergem. A navíc jsme tvořili dobrou partu. Přestože jsme každý jiný, drželi jsme spolu, a snad jsme se tam všichni cítili dobře (já tedy určitě). Moc díky všem a zvláště otci Milošovi za krásný týden, na který budu dlouho vzpomínat.

Josef D.

Milí čtenáři,
tentokrát pro vás máme dvě nabídky, z nichž alespoň jednu určitě nelze odmítnout.

Tak tedy zaprvé: Chystáme reprízu **přednášky o ekonomické gramotnosti**. Ti z vás, kdo využili první – červený – termín, si velmi cenili vysokou kvalitu zpracování tohoto tématu a byla by škoda nenabídnout možnost vyslechnout si cenné rady i těm, kterým se červený termín nehodil. Už jen proto, že dva sympatičtí přednášející jsou odborníci na slovo vzatí (a nelekejte se toho, že pracují na Exekutorském úřadu) a mají bohaté zkušenosti i s přednáškami pro žáky a studenty. Těšit se můžete na praktické rady, které zcela jistě využijete, ať jste v jakékoli životní situaci (rodiny, páry, singles, senioři) a je vám blízký jakýkoli styl hospodaření. Konkrétně čekat popis situací z běžného života, rady, jak obezřetně nakupovat na internetu, jak uspořit i zdánlivě neuspořitelné peníze, jak se nedostat do dluhové pasti... To vše velmi srozumitelným jazykem, přesně tak, jak (by) se to mělo učit na základních a středních školách. A hlavně: Přednáška vás zcela jistě bude motivovat k přemýšlení o financích jako o něčem existenčně velmi důležitém, ale ne smrtelně vážném. Určitě také získáte naději, že každá situace má řešení.

Pokud jste tedy chtěli stihnout červený termín, nebo jste ho stihnout ani nechtěli, ale teď vás to začalo mrzet, přijďte!

Koho tedy srdečně zveme? Všechny cca od 12 do 120 let.

Kdy a kde? **V neděli 26. listopadu od 17 hodin na faře.**

A teď druhá nabídka: V minulém čísle jsme avizovali, že se naši senioři mohou těšit na organizované svozy na mše a ze mší. K tomuto účelu hledáme řidiče, kteří jsou ochotni rozšířit stávající základnu čítající minimum osob. Co by měl takový řidič splňovat? Měl by

mít řidičský průkaz skupiny B, osobní automobil a alespoň dvě pohodlná místa v autě. Poptáváme řidiče zejména na neděle, a to takové, kteří mohou pravidelně téměř každý týden, nebo občasně jednou do měsíce, i takové, kteří mohou třeba pouze jednou ročně. Dále poptáváme řidiče na příležitostný svoz ve všedních dnech.

Zájemce tedy prosíme: Napište nám SMS na tel. 606 964 503. V SMS uveďte Vaše jméno a příjmení, Vaše přibližné časové možnosti (obecně, nikoliv konkrétní termíny) a kapacitu Vašeho vozu. Na základě shromážděných kontaktů Vás budeme dále oslovovat.

Z bezpečnostních důvodů nedoporučujeme svoz seniorů na motocyklech. Taková situace je povolena pouze na výslovné přání seniora a je na individuální domluvě mezi řidičem a přepravovanou osobou.

Těšíme se na setkání a spolupráci s Vámi!

Anežka a František

8. listopadu 2023**182. KORACHOVA VZPOURA***Numeri, kap.16,1–17,15*

Celé putování, resp. pobyt na poušti, se vyznačuje vzpourami proti Mojžíšovi. Jejich příčiny jsou různé – nejde pouze o hmotný nedostatek (voda, maso, chleba), ale i ztráta nadšení pro Hospodinovy záležitosti a nechota poslouchat a podřídit se. Když se k tomu připočítá strach z budoucna, protože nikdo neví, jak vlastně dobýt a obsadit již obsazenou zemi, když oni sami jsou beze zbraní a bez vyspělejších hospodářských výdobytků, pak je napětí a nejednota v izraelském táboře nejen představitelná, ale zčásti i pochopitelná. Další kapitola představuje tři různé vzpory proti Mojžíšovi: jednak část Rubenovců odmítne Mojžíšovo vedení, jednak se levita Korach a jeho spolek postaví proti výsadnímu postavení lévijských Áronovců, kterým je určeno kněžství, a jednak následující Boží trest a smrt nemalé části tábora vyvolá nespokojenost ostatních Izraelitů.

22. listopadu 2023**183. DALŠÍ LÉVIJSKÉ ZÁLEŽITOSTI***Numeri, kap. 17,16–18,32*

I když Bůh nekompromisně vyžaduje od svého lidu poslušnost a podřízenost, znovu a znovu vysvětluje, proč je důležité, aby se nechal vést Jeho rozhodnutími a nerozhodoval se pouze podle svých vlastních představ a názorů. Do této kategorie posvátných textů lze zařadit část knihy Numeri, v níž se vracíme k některým ustanovením pro lévijce, zejména ty, kteří budou patřit k Áronovým potomkům a bude jim tedy svěřena kněžská a velekněžská služba pro celý Izrael, pro všechny kmeny. Jde o odpověď na námitku vzbouřenců, zda nejsou všechny kmeny na stejném stupni náležitosti ke svatému Bohu, když se jeden z nich a ještě část z tohoto kmene zvláště „vyvyšuje“ nad ostatní. Stejně jako jindy, i nyní rozhoduje Bůh soudcovským způsobem, přičemž důležitou roli sehrají rodinné neboli kmenové hole. Ta Áronova jako jediná během noci rozkvetne. Kapitola je ukončena trvalým nařízením o desátcích...

29. listopadu 2023**184. DOPLŇKY K ŘÁDU OČIŠŤOVÁNÍ***Numeri, kap. 19*

Další kapitola pojednává o obřadním očišťování, zejména po styku s mrtvým tělem. Součástí postupu je starobylý obřad téměř magické povahy, pravděpodobně pohanského původu. V této izraelské podobě je však podroben kněžské kontrole, aby se uchoval posvátný a teologický charakter celé procedury a židé nepropadli pohanské pověře, že uzdravení či očištění způsobují nějaké čáry, ale že tak činí samotný Bůh. Původní projevy kultu zemřelých tak ustupují do pozadí a zdůrazňuje se svatost samotného a jediného Boha, jeho ryzost a čistota. Kontakt s mrtvými se sice nezakazuje, ale aby si člověk byl vědomý toho, že se dotýká něčeho, co ho přesahuje, musí se pokaždé vnitřně a obřadně (nejen kulticky) očistit. Tato nařízení se týkají všech kmenů, od nejmenšího až po největší (symbolicky to představuje cedr a yzop jako největší a nejmenší zástupce tehdy známých stromů). Bližší výklad vyžaduje též zmínka o červenohnědé krávé...

V mnoha kostelích se nachází několik oltářů a dnes již málokdo ví, proč tomu tak vlastně je. Dnešní liturgické předpisy jednoznačně a jasně určují, že v každém kostele má být pouze jeden oltář: je to místo podobné stolu, na který se klade chléb a víno, které během mše Bůh sám skrze ruce kněze proměňuje opět v Tělo a Krev svého Syna. Jde o ten samý úkon vtělení, jako když se počal v těle Panny Marie a začal existovat na této zemi. Jde o tentýž úkon obětování, jako když se sám Boží Syn položil na dřevo kříže, z něhož se stal jednou provždy oltář, na kterém byla přinesena ta nejvyšší a nejdokonalejší oběť, jakou mohl tento svět zažít. Jde o ten samý úkon rozdávání se, jaký zažili apoštolové při poslední večeři, když s nimi před židovským pesachem Ježíš večeřel.

Původně biskupové a kněží proměňovali pouze tolik chleba a vína, kolik se při shromážděních věřících následně stihlo přijmout. Mše tedy nebyla v žádném případě demonstrací oslavy ani připomínkou nějakých velkých svátků, nebo dokonce doplněním nějakých lidských výročí či historických událostí. Výlučně a primárně šlo tedy o zprostředkování Ježíšova pokrmu tým, kteří věřili, že to je sám Kristus, který je chce naplnit svou silou a svým Duchem, aby dokázali křesťanství žít jako nový životní styl, a to uprostřed starého světa a starých (nejen) pohanských zvyklostí.

Teprve mnohem později se ze mší stávaly slavnosti, doplněné procesím a zdobnými předměty, takže ze stolování se rázem staly obřady a přijímání eucharistie se vlastně téměř zcela stala pouze okrajovou záležitostí, která tam sice patří, ale když není, tak se vlastně také nic neděje. Historicky tak už byl pouze krůček k tomu, aby se i ze mše, Ježíšem ustanovené pro lidi, stal tajuplný obřad, určený kněžím, kterých už bylo tolik, že vlastně neměli komu proměněné tělo a krev distribuovat. A tak se v kostelích sloužilo několik mší, aby každý kněz mohl mít tu svoji, a protože se přijímalo pouze jednou denně, ostatní mše (rozuměj ostatní kněží) byly slouženy soukromě a někdy souběžně na různých oltářích. Obraz jedné slavnosti mše, která byla celebrována u toho „hlavního“ oltáře, zatímco u bočních oltářů si potichu sloužili mše další kněží, nebyl před druhým vatikánským koncilím (1961–1965) ničím neobvyklým.

To vše skončilo. Je-li nyní přítomno více kněží najednou, mají dát přednost společnému slavení, přičemž pouze jeden z nich je ten hlavní, tedy předsedající. Tomu se říká koncelebrace a ta zase není nutná za každou cenu. Jsou situace, kdy se právě tím podtrhuje jednota kněžství s biskupem anebo mezi sebou navzájem. Pokud by však měla četnost kněží u oltáře pouze navodit pocit krásy, slavnostnosti či výjimečnosti, opět se začínáme dostávat do situace, kdy se ze mše pomalu vytrácí ten podstatný účel a úmysl: aby kněz proměnil a rozdal Ježíšovo tělo přítomným. A přitom je povzbudil přečteným a vysvětleným Božím Slovem.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

203. Zvláště je si třeba vážit koncelebrace, při níž kněží patřící do diecéze koncelebrují s vlastním biskupem: při stacionární mši, zejména o slavnostnějších dnech liturgického roku, při mši spojené se svěcením nového biskupa diecéze nebo jeho biskupa nástupce nebo pomocného biskupa, při mši při svěcení olejí, při večerní mši na památku Večeře Páně, při oslavách svatého zakladatele místní církve nebo patrona diecéze, při biskupových výročích, jakož i při synodě nebo pastorační vizitaci.

Z téhož důvodu se koncelebrace doporučuje, kdykoli se scházejí kněží s vlastním biskupem, ať už při duchovních cvičeních, anebo při jiných setkáních. V takových případech se ještě zřetelněji projevuje znamení jednoty kněžství a církve, které je vlastní každé koncelebraci.

204. Ze zvláštního důvodu — pro význam obřadu nebo při slavnostní příležitosti — je dána možnost slavit mši nebo koncelebrovat týž den víckrát, a to v těchto případech:

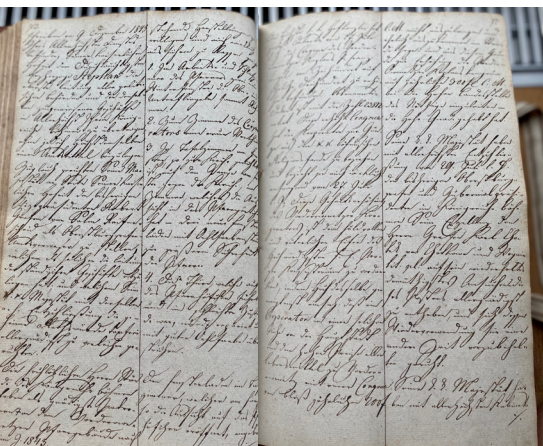
a) Když někdo slavil nebo koncelebroval ve čtvrtek Svatého týdne při mši při svěcení olejí, může slavit nebo koncelebrovat i večerní mši na památku Večeře Páně.

b) Když někdo slavil nebo koncelebroval mši velikonoční vigilie, může slavit nebo koncelebrovat druhou mši v den slavnosti Zmrtvýchvstání Páně.

c) O slavnosti Narození Páně mohou všichni kněží slavit nebo koncelebrovat tři mše, pokud se slaví v dobu k tomu určenou.

d) V den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé mohou všichni kněží slavit nebo koncelebrovat tři mše, pokud je to v rozdílnou dobu a dodrží, co je stanoveno ohledně intence při druhé a třetí mši.

e) Když někdo koncelebruje na synodě a při pastorační vizitaci s biskupem nebo jeho zástupcem anebo při jakýchkoli kněžských setkáních, může slavit další mši pro věřící. Obdobně to platí, při zachování platných předpisů, i pro shromáždění řeholníků.

Paměťihodné události v roce 1843 (pokračování)

str. 71 – slp. 1

Nejvyšší c. k. dvorská kancelář ráčila svým dekretem z 27. července t. r. rozhodnout, že zvýší kongruu¹ kaplana v Předním Ovenci P. Františka Tingela z dvou set zlatých na tři sta zlatých ročně. Výše jmenovaný dekret byl vydán pod číslem jednácím 23.812. Takto zvýšenou kongruu měl kooperátor² pobírat v plném rozsahu z prostředků c. k. českého Náboženského fondu – a skutečně mu byla počínaje 27. červencem t. r. řádně vyplácena. Za toto zvýšení platu kooperátora v Předním Ovenci lze děkovat chvályhodné a otcovské snaze Nejdůstojnější knížecí arcibiskupské konsistoře v Praze, která s pochopením shledala, že kooperátor působící v Předním Ovenci, tedy v těsné blízkosti hlavního města s vysokými cenami všech potravin, nemůže si při vši účtě s pouhými 200 zl. konvenční měny vystačit

1 Kongrua – plat duchovního poskytovaný ze státních (veřejných) prostředků v zemích, kde nebyla provedena odluka církve a státu. V uvedeném období byl poskytován z prostředků c. k. Náboženského fondu (*Fundus religionis*), založeného císařem Josefem II. v r. 1782 ze jmění za jeho vlády zrušených klášterů.

2 V daném případě se jedná o synonymum s termínem kaplan.

str. 71 – slp. 2

a vyjít. Z tohoto důvodu se dostalo milostivého posouzení žádosti o navýšení kongruy kaplana v Předním Ovenci na 300 zl. Konvenční měny i u Vysokého zemského úřadu.³

Jeho c. k. Veličenstvo milostivě svolilo Nejvyšším Rozhodnutím z 29. července t. r. vyhovět opakované nejponiženější žádosti dosavadního Nejvyššího purkrabího a presidenta gubernia, Jeho Excellence pana hraběte Karla Chotka z Chotkova a Vojnina tit. pl.⁴, o uvolnění z úřadu – s výhradou jeho (případného) dalšího jmenování v době pozdější.

Jeho c. k. Veličenstvo rozhodlo v souladu s posláním své Nejvyšší služby přenést kabinetním listem z 9. prosince 1843 nejvyšší vedení všech politických úřadů a souvisejících záležitostí ve svém Království českém Jeho císařské Výsosti Nejjasnějšímu arcivévodovi Štěpánovi, aniž by k tomu udělilo příslušný úřední titul.⁵

foto: Mgr. Štěpán Duháň

**transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.**

3 V originálu kroniky užít termín *Hohe Landesstelle*, čímž měl autor na mysli *gubernium*, tehdy nejvyšší orgán zeměpanské správy v Českém království v čele s Nejvyšším purkrabím hrabětem Karlem Chotkem. V jeho kompetenci byly záležitosti církevní a nadační, obsazování církevních beneficií a far, jejichž patronem byl císař, aj.

4 *Tit. pl.* = *titulo pleno*, zkratka nahrazující vyjmenování dalších titulů a hodnotní jmenované osobnosti (též užívána jako P. T., *Titl. apod.*).

5 Odvolání hraběte Karla Chotka a císařova nominace arcivévody Štěpána coby „zemského šéfa“ a „zástupce pražského purkrabího“ (tedy nikoliv jako Nejvyššího purkrabího a presidenta gubernia) byla ve zjevném rozporu se zemskou ústavou a prohloubila již déle doutnající konflikt mezi českými stavy a vídeňskými centrálními úřady.

slavnost Všech svatých / 1. 11. 2023

Připomínka zemřelých, kteří jsou již v oslavené fázi věčného života, je hodně starou záležitostí ve všech odvětvích křesťanství, a to doložitelně od 3. století, tradice si je připomínat je tedy pravděpodobně ještě starší. Zvláštní je, že některá církevní společenství si tuto připomínku termínově vložila za Velikonoce, jako logické ovoce Ježíšova vzkříšení, kterým on sám otevřel „bránu nebeského života“ vše zemřelým (např. syromalabarská nebo chaldejská církev), anebo slavnost všech blažených v nebi liturgicky slaví po svátku Soslání Ducha Svatého, protože právě díky milostem, které lidem dává Bůh skrze svého Ducha, se vytváří „nový lid, kde už není bolest ani smrt“ (např. některé východní ortodoxní církve). Vývojem koptské církve se jejich vnitřním zákonodárstvím stanovil na první den koptského liturgického roku, který se nazývá Nayrouz a který v gregoriánském kalendáři připadá na 11. září. V latinské (římské) církvi neexistovalo jednotné datum slavení stejné připomínky, nicméně víme, že v 8. století papež Řehoř III. slavil v Římě svátek svatých apoštolů a všech svatých, mučedníků a vyznavačů, všech spravedlivých, kteří odpočívají po celém světě, právě 1. listopadu, a od té doby se z Říma toto slavení a v tento den rozšířilo do všech římskokatolických diecézí.

Dušíčková mše / 2. 11. 2023

„Věřím ve společenství svatých“ je součástí našeho vyznání víry, které opakujeme neděli co neděli, slavnost co slavnost, když jsme v kostele, a možná i soukromě, kdykoli si připomínáme, co patří k našemu depozitu víry. Jedna věc je však text katolického Kréda a druhou věcí jeho obsah. Společenství svatých není myšleno pouze jako skupina lidí, kteří již dosáhli nebeské slávy, ale jako součinnost všech, kteří jsou pro tuto slávu určeni. Nejlépe to vystihuje latinský termín „communicatio sanctorum“, dlouhá staletí překládáno do staré češtiny jako „obcování svatých“. Tím obcováním je myšlena vzájemná komunikace a těmi svatými jak ti, kteří již jsou u Boha jako svatí, tak rovněž ti, kteří na tuto svatost (neboli věčný život) teprve čekají ve stavu očisťování (tzv. duše v očistci), ale také ti, kteří se ke svatosti dopracovávají pozemským životem, tedy všichni křesťané. Víru ve vzájemnou komunikaci projevíme i letos slavením mše svaté, při níž budeme my jako církev pozemská (putující) prosit Boha skrze církev v nebi (oslaivenou) za církev, která je v očistci (trpící). Letos se bude Dušíčková mše konat u kříže na původním svatogothardském hřbitově u kostela (na zahradě).

Bířmování / 12. 11. 2023

Svátost bířmování je navazujícím Božím darem pro již pokřtěného člověka, který nejenže chce dojít k Bohu, v něhož uvěřil, Ježíšovou cestou, kterou přijal jako svou vlastní, ale zároveň si uvědomuje, že to nedokáže vlastními silami a potřebuje k tomu Božího Ducha. Ve východních církvích, které od samého počátku čelily nejdříve pronásledování ze strany římského pohanství a pak záhy pronásledování ze strany islámu, se bířmování uděluje zároveň se křtem. Naproti tomu v církvi západní se kromě výjimečných případů uděluje v době, kdy už je člověk schopen užívat vlastního rozumu nejen natolik, že se rozhoduje, zda chce, či nechce přijmout bířmování, ale také ví, proč ho přijímá, že totiž bez Ducha Svatého se k odvážnému křesťanskému způsobu života pravděpodobně nikdy neodhodlá. Rádným udělovatelům bířmování je biskup, ten dospělý bířmovance buď přijímá ve své katedrále, anebo za nimi přichází do komunit, v nichž žijí a v nichž také chtějí být nadále užitečnými. V letošním roce přijmou u nás tuto svátost Anežka a čtyři muži: Karel, Jiří, Václav a Josef. Svátost bířmování jim udělí pražský arcibiskup Jan Graubner.

Mše za P. Františka Krupku / 24. 11. 2023

Kostel svatého Gotharda v Bubenči se nachází na Krupkově náměstí a málokdo tuší, kdo to František Krupka vlastně byl. Pokud je někdo, kdo by (nejen) místním obyvatelům měl umět vysvětlit, podle koho se toto náměstí jmenuje, jsme to právě my, bubenečtí farníci. František Krupka byl farář u Sv. Gotharda. Rodák z Hořepníku u Pelhřimova byl na kněze vysvěcen přesně v den svých 23. narozenin a nastoupil jako kaplan pávě ke Sv. Gothardu. Pak sice narukoval a odešel na frontu, ale když roku 1920 zemřel bubenečský farář P. Josef Sobotka, byl to právě Krupka, který nastoupil na jeho místo a v roce 1922 se ve svých 38 letech tehdy stal vůbec nejmladším farářem v Praze. Horlivý a pracovitý mladý kněz podporoval bývalé legionáře a povzbuzoval Čechy k tomu, aby se hlásili ke svým křesťanským kořenům. Zrazen od vlastního kostelníka Františka Bartůňka byl nejen sledován, ale i vyslýchán a psychicky týrán gestapem, takže se nakonec nervově zhroutil a byl převezen do internačního tábora v Zásnuvách, kde se 25. listopadu 1942 předávkoval léky a zemřel. Společně se za něj budeme modlit při zádušní mši 24. listopadu.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší
kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
matky s dětmi	středa 9:00
biblický večer	středa 18:15
modlitba nešpor	pátek 17:00

AKCE MĚSÍCE

1. 11. 2023 slavnost Všech svatých (17:30)
2. 11. 2023 Dušičková mše (15:00)
3. 11. 2023 výstav Eucharistie (17:00)
4. 11. 2023 úklid kostela (8:00)
5. 11. 2023 sbírka na Arcidiecézní charitu (9:00; 10:30)
6. 11. 2023 Modlitba za Estonsko (18:15)
9. 11. 2023 zasedání Ekonomické rady farnosti (18:00)
10. 11. 2023 setkání pracujících matek (18:30)
12. 11. 2023 biřmování (10:30)
14. 11. 2023 příprava k manželství III. (18:30)
15. 11. 2023 zasedání Pastorační rady farnosti (17:30)
19. 11. 2023 příprava rodičů ke křtu dítěte (18:00)
24. 11. 2023 zádušní mše za P. F. Krupku (17:30)
25. 11. 2023 ministranti na motokárách (11:00–14:00)
26. 11. 2023 přednáška o finanční gramotnosti (17:00)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti **201333389/0800**, vedeného v České spořitelně.

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

- oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS **5052018**
- běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS **3032019**
- charitativní a humanitární projekty: VS **1012020**

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha –
Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6
160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com
IČ: 61380288
č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo
mobil: 731 625 968
www.farnostbubeneč.cz
FB: Farnost Bubeneč